

將軍

สงคราม
พิชิตปฐพี

๓๖๕
ใน
เสี้ยวเวลา

37

Mao Ni เขียน ช่อสีนทรพล แปล

将夜

杀破狼
七月初七

สยบฟ้าพิชิตปฐพี 37

Mao Ni เขียน ชื่อเสียงรจนา แปล

《将夜》 Jiang Ye

Volume 37

All rights reserved

Original story and characters created and copyright © Author:

猫腻 Mao Ni

Originally published in China by Shanghai Xuanting Entertainment Information Technology Co., Ltd. (www.qidian.com)

Thai edition rights under license granted by Shanghai Xuanting Entertainment Information Technology Co., Ltd. (www.qidian.com)

Thai translation copyright © 2020 Jamsai Publishing Co., Ltd.

Thai edition arranged through Pelican Media Agency Ltd., Taiwan

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือ ISBN 978-616-06-2651-9

ภาพประกอบปก 東方月

จัดพิมพ์โดย

สำนักพิมพ์เอ็นเธอร์บุ๊กส์

285/33 ถนนเจริญสุขนิทวงศ์ แขวงบางขุนศรี

เขตบางกอกน้อย กรุงเทพฯ 10700

โทรศัพท์ 0-2840-4800 โทรสาร 0-2840-4801

อีเมล editor@enter-books.com

เว็บไซต์ www.enter-books.com

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย

บริษัท อมรินทร์ บুক เซ็นเตอร์ จำกัด

108 หมู่ที่ 2 ถนนบางกวย-จตุรนต์

ตำบลมหาสวัสดิ์ อำเภอบางกวย จ.นนทบุรี 11130

โทรศัพท์ 0-2423-9999 โทรสาร 0-2449-9561-3

เว็บไซต์ www.naiin.com

คำนำ

เจ้าอารามคือลอร์ดบอสจิงๆ ด้วย คนคนนี้ไม่เพียงมีฝีมือร้ายกาจ แต่ความคิดอ่านยังน่ากลัวเอามากๆ แถมคาดเดาไม่ได้เลย ก่อนหน้านี้ยังพอวางใจ เพราะเจ้าอารามมีสภาพเหมือนคนพิการ แต่ท้ายเล่มก่อนอยู่ๆ เจ้าตัวก็ลุกขึ้นยืน แล้ววาร์ปออกจากอาศรมเทพ ใ้มายเฮ้าเหียน! นี่มันเกิดอะไรขึ้นกันแน่

แล้วแม่ปลาแดงเปียหงอี่จะรอดพ้นจากวงล้อมของสามสุดยอดฝีมือได้ไหม พี่เยี่ยชู่ ฝีมือเยี่ยมถึงจะหนีการไล่ล่าของอาศรมเทพยังไง ธนูเหล็กของหงิงเซวียจะได้สำแดงฤทธาานุภาพหรือไม่ คุณๆ คงอยากรู้กันแล้วสินะ ถ้างั้นก็พลิกหน้ากระดาษลุยอ่านกันเลย!

สำนักพิมพ์เอ็นเธอร์นิวส์

ประวัตินักเขียน

Mao Ni

เกิดในยุค 70 ในชีวิตนั้นนอกจากเที่ยวชิมลิ้มลองของอร่อยแล้ว สิ่งที่ชอบที่สุดก็คือการได้อ่านเรื่องราว เมื่ออ่านเรื่องราวมามากเข้าก็เริ่มก็อยากเล่าเรื่องราวดูบ้าง และแล้วต้นศตวรรษที่ 20 ก็ค่อยๆ กลายมาเป็นผู้เล่านับแต่นั้นมาจนปัจจุบัน เคยเขียนเรื่องที่แตกต่างหลากหลายมามากมาย ได้รับรางวัลมาบ้าง แต่สิ่งที่อยากให้เป็นที่ยังหนีไม่พ้นคำว่า 'อ่านสนุก' นี่แหละ หวังว่าจะสนับสนุนกันต่อไปเรื่อยๆ นะ

Mao Ni

จากใจนักแปล

ไม่ว่าตอนที่หนังสือเล่มนี้ได้ตีพิมพ์สถานการณ์การระบาดของไวรัส Covid-19 เป็นอย่างไรบ้างแล้ว ขณะที่ข้าพเจ้าเขียนอยู่นี้ในต่างประเทศถือว่าระบาดหนัก ส่วนในประเทศไทยยังถือว่าเบาเมื่อเทียบกับต่างประเทศ แต่โดยภาพรวมของทั้งโลก คนตายเป็นเบือ ผู้ติดเชื้อมากมาย และเครื่องมือทางการแพทย์ขาดแคลนเป็นอย่างมาก

ในความเห็นของข้าพเจ้า การระบาดของไวรัสครั้งนี้เป็นการปรับสมดุลของธรรมชาติอย่างหนึ่งซึ่งนานหลายปีจะมีครั้งหนึ่งเป็นปกติ เพียงแต่ที่ผ่านมาก่อขึ้นเพียงในบางประเทศ แม้คนตายเป็นเบือเช่นกันแต่ก็บางประเทศเท่านั้น ส่วนครั้งนี้ต่างจากครั้งไหนๆ คือระบาดทั่วโลก เมื่อสมทบเข้ากับวิกฤตเศรษฐกิจแล้ว มันทำให้โลกนี้เข้าสู่ความมืดมนอนธการเหมือนเวลาเที่ยงคืนโดยแท้จริง อย่างน้อยข้าพเจ้าก็รู้สึกอย่างนั้น กว่าจะพบแสงสว่างในยามเช้าคงใช้เวลานาน มีไม่น้อยนี้อาจคือช่วงเวลาแห่งราตรีนิรันดร์ก็เป็นได้

ขอให้ทุกท่านสุขภาพแข็งแรง อยู่ดีมีสุข สนุกกับการอ่านหนังสือและดูหนังฟังเพลงนะครับ แล้วพบกันใหม่ครับ

ชื่อเขียนทรงพล

บทที่ 1

ความหวังอยู่ที่โลกมนุษย์

เยี่ยหองอวีเชื่อมั่นว่าเจ้าอารามเหนือกว่าสถานศึกษาลิบลิ้น โดยเฉพาะอย่างยิ่งสถานศึกษาที่หนึ่งเซวียบัญญัติ นางเชื่อมั่นยิ่งกว่าว่าตนวิเคราะห์ไม่ผิดพลาด การสังหารนางและพี่ชายไม่มีผลดีอะไรต่อนิกายแต่ในเวลานี้ ไม่ว่าจะป็นประโยชน์ตรงหน้าหรือผลกระทบที่ลึกซึ้งกว่านั้น ดังนั้นนางจึงกล้าเลือกที่จะถอย ละทิ้งหลายสิ่งหลายอย่าง และวางตนเองอยู่ในตำแหน่งที่อันตรายโดยไม่ทำอะไรทั้งนั้น เพื่อให้ทั้งสองฝ่ายเฝ้ามองกันอย่างสงบ

ทว่าการสนทนาในยามสนธยาจบลงได้ยังไม่ถึงหนึ่งชั่วยาม แสงจันทร์บนฟ้ากำลังส่องสว่างกระจ่างตา การอนุญาตโดยดุษณีที่นางคิดว่าเกิดขึ้นบนลานหน้าผาหายไปไหนหมด เจ้านิกายมาวิหารพิพากษาเพื่อฆ่านาง ตามมาด้วยเจ้าหนานไห้ และสุดท้ายนักพรตวัยกลางคนก็มาด้วย ทั้งสามคนอาจไม่รู้ก็ได้ว่าต่างฝ่ายต่างจะมาที่นี่ แต่ก็มารวมตัวเพื่อเป้าหมายร่วมกันเพียงหนึ่งเดียวซึ่งก็คือสังหารนาง

เยี่ยหองอวีขมวดคิ้ว บนใบหน้าที่เคยขึงขาวซีดมีลายเส้นบางๆ

เพิ่มขึ้นมาสองเส้น ความสงสัยมิได้คลี่คลาย ความตกใจมิได้หายสูญ แต่เวลานี้ไม่มีเวลาให้ใครครวญต่อแล้ว

มองคนทั้งสามในวิหารพิพากษา ดวงตานางสว่างขึ้นเรื่อยๆ หากหนึ่งเขวียอยู่ที่นี่ย่อมมองออกกว่านี่คือปฏิกิริยาตอบสนองเมื่อนางพบ ศัตรูที่ร้ายกาจ ระวังตัวแต่ไม่สูญเสียความมั่นใจ เจอยอดฝีมือที่แท้จริง จึงตื่นเต้น จากนั้นนางจะใช้วิธีการอันแข็งแกร่งเอาชนะนักรบฝ่าย

ในช่วงเวลาของการฝึกฝนที่ผ่านมานางเคยเผชิญตายแบบนี้อยู่หลายต่อหลายครั้ง เช่นตอนเจอหนึ่งเขวีย แต่พบิตาที่ดวงตานางสว่างวามสุดขีดอย่างแท้จริงคือที่หน้าหุบเขาชิงสยา เมื่อครั้งเผชิญหน้ากับ จวินโม่

คืนนี้ดวงตานางก็สว่างวามสุดขีด ถึงขนาดสว่างกว่าที่อยู่หน้าหุบเขาชิงสยาเมื่อหลายปีก่อน เพราะยามนี้นางต้องเผชิญหน้ากับ ศัตรูที่แข็งแกร่งถึงสามคนที่แต่ละคนต่างเทียบชั้นกับจวินโม่ได้

เจ้านิกายแห่งอาศรมเทพ ยอดฝีมือด้านเบ็กนภาผู้อยู่เหนือด้านทั้งห้าฐานะนี้ของสงฆ์ไม่ได้พิเศษนัก แต่ไม่ได้หมายถึงข้าชากนำเบือตรงข้ามกลับมากลัว เมื่อก้าวข้ามธรณีประตูของด่านรัฐะตาชั้นปลาย การฝึกฝนจะเข้าสู่อีกโลกหนึ่ง เป็นขีดขั้นที่ต่างจากเดิมโดยสิ้นเชิง เยี่ยงหาวี่เข้าใจดีว่าตนไม่อาจเอาชนะสงฆ์ไม่ได้โดยตรง เพราะหากทำได้ช่วงหลังเทศกาลบูชาแสงสว่างหลายปีมานี้ ไม่ว่าเจ้าอารามจะคิดเห็นเช่นไรนางคงเชื่อมั่นไปนานแล้ว

เจ้านานให้มาจากเกาะหนานไห่ เป็นเชื้อสายของต้าเสินกวนหน่วยแสงสว่างที่แยกตัวจากอาศรมเทพเมื่อหกร้อยปีก่อน ความสำเร็จด้านวิชาเทพจัดอยู่อันดับสามของโลก มีต้นกำเนิดเดียวกับอาศรมเทพ แต่จัดเป็นคนละสาย ตำนานสูงส่งลึกลับคือด้านรัฐะตาชั้นปลาย

ของจริง ต่อให้สู้กับเยี่ยงหวี่ตัวต่อตัวก็ไม่ตกเป็นรองแน่นอน

สงฆูไม่และเจ้าหนานไห่แน่นอนว่าคือบุคคลสำคัญที่ด้านฉาน
แข็งแกร่งและฐานะสูงสุดของอาศรมเทพในเวลา^{นี้} เมื่อเทียบกับสองคน^{นี้}
นักพรตวัยกลางคนที่ยืนอยู่ตรงทางเข้าวิหารพิพากษาก็ธรรมดาเป็นอย่างมากยิ่ง
ทว่ามันต่างหากที่เป็นคู่ต่อสู้ที่ทำให้เยี่ยงหวี่รู้สึกว่าจะต้องระวังตัว
ให้มาก ถึงขั้นพอจะทำให้รู้สึกหนาวนิตๆ

นักพรตวัยกลางคนยืนอยู่ที่ปากประตูวิหารโดยไม่ได้ทำอะไร แต่
เหมือนตัดการเชื่อมต่อภายในกับภายนอกของวิหารพิพากษา ในช่วงเวลานี้
เยี่ยงหวี่ใช้หลายวิธีที่จะส่งสัญญาณให้พวกผู้เฒ่าจับับัญชารับรู้ แต่
ล้วนไม่ได้ผล

นักพรตที่ดูเหมือนธรรมดาๆ ผู้^{นี้}ต้องไม่ธรรมดาอย่างแน่นอน

สมัยก่อนเจ้าอารามถูกจอมปราษฎย์ขับไล่ไปเกาะหนานไห่
อารามจื่อโล่วในช่วงเวลานั้นได้นักพรตผู้^{นี้}เป็นผู้ดูแล ตำแหน่งของมัน
ในนิยายเต๋าไม่เคยด้อยลง เช่น^{นี้}แล้วมันจะธรรมดาได้อย่างไร

สงฆูไม่ เจ้าหนานไห่ และนักพรตวัยกลางคน...

สามคน^{นี้}ที่ไหนทั่วโลกล้วนไปได้ ไม่ว่าใครพวกมันก็มาได้

ต่อให้หวี่เหลียนมาเจอ นางอาจต้องแปลงเป็นจักจั่นแล้วหนี
เข้าป่าลึก ต่อให้เหียนเซิงใหญ่มาเจอ สายคาดเอวก็คงต้องสั้นไหวแล้ว
หลีกหนีไปไกล ต่อให้เป่ปี่ศาจสุรา คนขายเนื้อ หรือเจ้าคณะฝ่ายเทศนา
ก็อาจถูกสามคน^{นี้}เข้ารุมเช่น^{นี้}

เยี่ยงหวี่คิดในใจว่าตนจะชนะได้อย่างไร

วิหารพิพากษาเจียบสนิท ตะเกียงไฟบนผนังศิลาสีดำส่องแสง
อ่อนโยนสวยงาม ไม่มีใครรู้ว่าพวกมันสว่างขึ้นมาตั้งแต่เมื่อใด หรือ
ถูกสิ่งใดกระตุ้นให้ทำงาน

สงขลุโม เจ้าหนานไห่ และนักพรตวัยกลางคนต่างยืนนิ่งเงียบ ยึดครองวิหารทั้งที่ไกลสุด ตรงกลาง และที่ใกล้ กระแสปรารถนปกคลุมทั่ว ปิตตายุวิหาคารอันใหญ่โตมโหฬารหลังนี้โดยสมบูรณ์

ในวิหารพิพากษากษัตริย์กว้างขวางมีนางเพียงคนเดียว

นางเดินจากกระเบียดมาอยู่ข้างบัลลังก์หยกดำ ยกมือขึ้นทาบ บัลลังก์หยกเบาๆ นิ่งเงียบอยู่นานก่อนเอ่ยกับนักพรตวัยกลางคนว่า

"เฮ้เทียนย๋อมให้โอกาสในการตัดสินใจหรือคำอธิบายแก่สานุศิษย์"

นักพรตวัยกลางคนไม่เอ่ยอะไร

สงขลุโมค่อนข้างงุนงง แม้มันเป็นสิ่งเจ้านิกาย แต่กลับไม่รู้ โดยสิ้นเชิงว่าเหตุใดสถานการณ์จึงดำเนินมาเช่นนี้ มันต้องการยั่วโทษะ เยี่ยงหวี่แล้วถือโอกาสสังหาร แต่เหตุใดเจ้าอารามจึงส่งเจ้าหนานไห่ และนักพรตวัยกลางคนมาช่วยมัน ที่จริงมันก็อยากรู้เหตุผลเช่นกัน

เยี่ยงหวี่มองมันพลางเอ่ยอย่างเย็นชาว่า

"ข้าไม่เข้าใจมาตลอดว่าคนชั้นธรรมดาอย่างมันเหตุใดจึงฝึกมาน จนเหนือด่านทั้งห้าได้ เฮ้เทียนตาบอดไปแล้วหรือไร"

นักพรตวัยกลางคนตอบว่า

"เจ้านิกายแท้จริงเพราะไร้เดียงสา"

เยี่ยงหวี่เลิกคิ้วก่อนเอ่ยเย้ยหยัน

"ไร้เดียงสาก็คือเด็กทารกน่ะหรือ"

นักพรตวัยกลางคนยิ้มน้อยๆ

"มรรควิธีมีนันทัน ฝึกจนถึงที่สุดแล้วยังต้องไปหาใจที่บริสุทธิ์ ไม่ปรุงแต่งและกลับสู่สภาวะจิตเดิม บางทีอาจไม่เกี่ยวข้องกับความเป็น เด็กทารกหรือความโหดร้ายทารุณ"

"ใจที่บริสุทธิ์ไร้เดียงสา..."

เยี่ยหองอวี้อยู่กับสงฆ์ไม่เหมือนกำลังครุ่นคิดว่า

"ทั้งกายใจล้วนน่าเสียฟอนเฟะ บุ่มบ่ามเบาปัญญา ศรัทธาต่อสิ่งที่
ศรัทธาและเชื่อฟังโดยไม่สงสัย ความไร้เดียงสาแบบนี้ก็นำมาซึ่งความ
แข็งแรงแสดงหรือ การที่ทุกคนต่างพูดว่าเงินผีคือผู้มีพรสวรรค์ที่หาได้ยาก
ของนิยายแต่หรือว่าก็เพราะเหตุผลนี้ด้วย"

นักพรตวัยกลางคนครุ่นคิดก่อนตอบว่า

"ผีไร้ทุกข์ไร้กังวลจึงรู้ชะตา ดูไปแล้วไม่เหมือนกัน"

เยี่ยหองอวี่มองตามันพลางเอ่ยว่า

"ข้าไม่สนว่าคนไร้เดียงสาหรือโง่เขลาเบาปัญญาพวกนี้รู้ชะตา
ได้อย่างไร ข้ารู้เพียงว่าเจ้าอารามบอกว่าจะให้ชีวิตมันแก่ข้า เวลานี้
ดูเหมือนจะกลับคำพูด"

นักพรตวัยกลางคนสีหน้าไม่แปรเปลี่ยน เอ่ยเสียงเรียบว่า

"บางทีปลายฤดูสุราของปีใดสักปี เจ้าอารามช่วยให้เจ้านิกาย
กลับแดนเทพแล้วไปพบท่านเจ้าวับลึงก์ที่นั่นก็ถือเป็นการมอบให้
เหมือนกัน"

"ตายแล้วค่อยมอบให้ นั่นคือการบูชา"

"การบูชาก็คือการมอบให้"

เยี่ยหองอวี้นิ่งเสียไป เมื่อบุคคลเช่นเจ้าอารามเริ่มใช้กลอุบายเหมือน
เด็กเล่นขายของแบบนี้ โลกนี้ น่าจะมีไม่กี่คนที่เป็นคู่ต่อสู้ของมันได้

"เช่นนั้นโปรดให้คำอธิบาย"

นางเอ่ยกับนักพรตวัยกลางคนอย่างจริงจัง

"โปรดให้คำอธิบายที่แท้จริงแก่ข้า"

ต้องพบจุดจบทั้งที่ไม่รู้เหตุผลเป็นสิ่งที่นางไม่อาจรับได้

นักพรตวัยกลางคนเอ่ยว่า

"ขออภัย ข้ามิอาจบอกกล่าว"

เยี่ยหองอ้อมมองเจ้านานให้

เจ้านานให้ที่หนึ่งเสียบมาตลอดตั้งแต่เข้าวิหารมาในที่สุดก็เอ่ยวาจา

"ขออภัย ข้าไม่รู้"

สุดท้ายนางมองไปที่เจ้านิกาย

"เช่นนั้นก็เข้ามา"

ห่างจากชีหลังไปพันลี้มีทุ่งนาที่อุดมสมบูรณ์และหมู่บ้านยากจน
อยู่มากมาย รวมทั้งมีเมืองด้วย

ยังไม่ถึงยามราตรี เศษหิมะในฉางอันประดุจที่ว่างสีขาวในภาพวาด
ได้แสงอาทิตย์ที่สาดส่อง หากเศษหิมะบนกำแพงเมืองดำรงอยู่ได้สมบูรณ์
กว่า ดูแล้วจึงเหมือนกระดาศขาวที่ยังไม่ถูกขีดเขียน

บนกำแพงเมืองด้านทิศใต้ บนกระดาศขาวที่ว่ามีจุดดำสองสามจุด
นั่นคือกระโถมและบ้านไม้ชั่วคราว นอกบ้านมีเตาดินเผาสองเตา ในเตา
มีไอร้อนทะลักออกมา เถ้าถ่านที่สีเข้มกว่าหิมะอย่างมากเหล่านั้นคงร้อน
มาก

หนึ่งเขวียนั่งยองอยู่ข้างเตาจ้องมองเถ้าถ่านร้อนๆ เหล่านั้นรอเวลา
ที่มันเผาสุก จิตได้ลำนึกกลับนึกถึงหลุมฝังศพโดดเดี่ยวสองหลุมนอกเมือง
ไกลสองใบในหลุมฝังศพ และเจ้าอัฐิในเถววมถึงคนที่ถือเจ้าอัฐิในตอนนั้น
พลันรู้สึกเศร้าใจขึ้นมาอย่างบอกไม่ถูกจึงเดินไปที่ริมกำแพง

เมื่อยืนอยู่ตรงนี้ร่างของมันดูเดี๋ยวตายยิ่ง มันไม่ชอบความรู้สึก
แบบนี้เลย และไม่ชอบให้พวกทหารที่อยู่ข้างหลังรู้สึกเช่นนั้นด้วย เหตุนี้
มันจึงมองไปให้ไกลที่สุดเท่าที่จะทำได้โดยไม่คิดจะขยี้ตา

ทัศนียภาพด้านในกำแพงเมืองคือถนนหนทางในฉางอันรวมถึง

ผู้คนในนั้น มันคิดว่าสภาพในเมืองที่คึกคักเช่นนี้ช่วยผ่อนคลายอารมณ์ได้ ทว่าเมื่อมองเห็นทะเลสาบเย็นหนิงที่อยู่ไกลซึ่งพอจะเห็นได้รำไร จึงรู้ว่าการหวังเช่นนี้เป็นเพียงความหวังลมๆ แล้งๆ ส่วนร้านเหล้าปิ้งไฉ่ที่ซ่อนอยู่ในซอยที่ไม่เป็นระเบียบทางเขตนครตะวันตกมองไม่เห็นเลย นี่ยังทำให้มันหดหู่มากเข้าไปอีก ได้แต่เฝ้าปรารภว่าอาจจะได้เห็นการเปลี่ยนแปลงของสถานการณ์ในเร็ววัน

ฆ่าคนไปนับพันนับหมื่น โลกที่โหดหลังเพียงพอให้ย้อมแม่น้ำที่ขจรแฉ่งฉาน มันจึงได้โอกาสในการเจรจากับนิยายเก่าและความเป็นไปได้ที่จะถ่วงเวลามา และจึงส่งข้อความสองข้อความไปที่เขาเถาซานได้

ข้อความหนึ่งถึงเจ้าอาราม ส่วนอีกข้อความหนึ่งถึงเยียนหงอวี สองข้อความนี้ดูเหมือนเรียบง่าย แต่อันที่จริงมันครุ่นคิดอย่างเต็มสติปัญญา ใช้ความรู้และประสบการณ์ที่มีจากทั้งสองโลก ข้อมูลข่าวสารทั้งหมดของสถานการณ์รวมถึงราชสำนักต่างล้วนเป็นได้เพียงเชิงอรรถของข้อความ ต่อผลลัพธ์ของสองข้อความนี้มันย่อมตั้งความหวังไว้อย่างสูง

มันกำลังรอข่าวดีจากเขาเถาซาน แต่มันคิดไม่ถึงหรอกว่าตนเองกำลังจะได้รับข่าวเช่นใด เพราะถึงอย่างไรมันก็ไม่ใช่วางขันที่คำนวณได้ทุกรื่องราว มัน...เป็นเพียงคนธรรมดา

หนึ่งเขยียคือคนธรรมดา เช่นนั้นเหตุใดมันถึงได้มั่นใจขนาดนี้ว่าข้อความของมันจะได้ผลลัพธ์ที่น่าพอใจโดยไม่ปลิวหายไปกับสายลม คำตอบก็เพราะสองข้อความนี้ไม่เกี่ยวข้องกับสงครามทางจิต ข้อความที่พูดกับเจ้าอารามคือความรู้จากโลกก่อน ส่วนข้อความที่พูดกับเยียนหงอวีคือประสบการณ์จากโลกนี้ มันคำนวณไปมาโดยละเอียดถี่ถ้วนแล้วไม่พบช่องโหว่แต่ประการใด ไม่ว่าจะมองอย่างไรล้วนถูกต้อง ไม่ว่าจะคิดอย่างไร

ล้วนมีโอกาสสำเร็จ เหตุผลสำคัญอยู่ที่ความรู้จักความเข้าใจของมันที่มีต่อเจ้าอารามและเยี่ยงหวี่

มันคิดว่าคนอย่างเจ้าอารามต้องคล้อยตามมันแน่นอน มันคิดว่าคนอย่างเยี่ยงหวี่ก็ต้องคล้อยตามมันแน่นอน บุคคลอย่างสองคนนี้ย่อมต้องมีสักคนที่คล้อยตามมัน

หากเจ้าอารามคล้อยตาม โลกมนุษย์ก็จะอยู่ในกำมือ นี่ย่อมดีที่สุด หากเยี่ยงหวี่คล้อยตาม นิยายเก่าจะแตกแยก สถานศึกษาต้องได้ชัยชนะในท้ายที่สุดแน่นอน นี่ก็เป็นเรื่องดีเช่นกัน ส่วนเยี่ยง...

เยี่ยงหวี่อาจตาย หลังจบเรื่องเยี่ยงหวี่คงคิดว่ามันใจดำและใจเงา หรือบางทีตอนนี้นางอาจคิดถึงจุดนี้แล้วก็ได้ ทว่าก็ได้แต่ฝากความหวังไว้ที่สถานศึกษา

หนึ่งเซวียยืนมองทะเลสาบเยี่ยงหวี่อยู่บนกำแพงเมืองแล้วพบว่าตรงขอบฟ้ามีหิมะตก พลันรู้สึกว่ามีมือที่ทาบกำแพงอยู่เย็นขึ้น ดวงตาค่อยกลในอกเสื้อแทบกลายเป็นก้อนน้ำแข็ง

ใช่ นับแต่ช่วงซึ่งล่องมหานาวาจากโลกมนุษย์กลับสู่แดนเทพ มันแน่ใจว่านางคงไม่กลับมาอีกแล้ว ไม่มีทางได้พบกันอีกแล้ว นับแต่นั้นการเปลี่ยนแปลงบางอย่างก็เริ่มเกิดขึ้น

เมืองเว่ยถูกฆ่าล้างเมือง แม่ทัพพม่าตายแล้ว นางก็ตายแล้ว ต่อโลกนี้ ต่อแดนเทพ และต่อคนทั้งโลกมันไม่อาจรักษาอารมณความรู้สึกอันอบอุ่นไว้ได้ ความคิดและการกระทำแห่งกร้าวเย็นชาขึ้นเรื่อยๆ

ไม่ใช่เพราะเจ็บปวดจึงด้านชา และไม่ใช่เพราะผิดหวังจึงต้องโหดเหี้ยม แต่เพราะคนที่เคยทำให้ใจมันอบอุ่นล้วนไม่อยู่แล้ว มันจึงค่อยๆ กลายกลับเป็นหนึ่งเซวียคนเดิมในอดีต

เจ้าเด็กถือมิดในห้องเก็บพื้นที่ไม่ยอมตายต่อหน้านายน้อยและ

พ่อบ้าน เจ้าเด็กที่ไม่ยอมตายท่ามกลางซากศพและพวกคนกินคน เด็กหนุ่มที่ไม่ยอมตายท่ามกลางพวกสัตว์ป่าที่อันตรายรวมถึงนายพรานที่อันตรายยิ่งกว่า เด็กหนุ่มที่ไม่ยอมตายและฆ่าคนราวตัดฟันริมทะเลสาบซูบี

นี่คือหนังเขียวในอดีต คือตัวมันที่แท้จริง ไม่มีผิดชอบชั่วดี ไม่รู้ว่าอะไรคือคุณธรรม ไม่สนใจความเป็นความตายของผู้บริสุทธิ์ ไม่ว่าใครล้วนเป็นเพียงเครื่องมือที่มันใช้ประโยชน์

ก่อนที่ศิษย์พี่สามจะจากไปได้บอกความลับเรื่องที่เยี่ยหงอวี่เคยถูกย้ายยัดคุกศิ่วในอดีตให้มันรู้ มันเห็นใจอีกฝ่าย แต่ก็ไม่ลังเลเลยที่จะใช้ประโยชน์จากเรื่องนี้

แน่นอนว่าเยี่ยหงอวี่ยังคงเป็นคนพิเศษสำหรับมัน ดังนั้นมันจึงลังเลเชื่อว่าถ้าไม่ถึงท้ายที่สุดจริงๆ ไม่ต้องเปิดเผยเรื่องนี้ หรือต่อให้ต้องเปิดเผยมันก็ใส่ใจเรื่องถ้อยคำที่จะใช้เพื่อไม่ให้คนอื่นล่วงรู้เรื่องดังกล่าวและเพื่อรักษาชื่อเสียงของเยี่ยหงอวี่ไว้ เช่นนี้มันจึงไม่รู้ลึกละอายใจ

ส่วนเยี่ยซุ่มันไม่สนใจความเป็นความตายของผู้ก่อตั้งนิกายใหม่ผู้นี้ เพราะนั่นเป็นเรื่องภายในของนิกายเก่า หากเยี่ยซุ่รอดชีวิตมาช่วยเผยแผ่ นิกายใหม่ สถานศึกษาก็มีแผนต่อไป แต่หากเยี่ยซุ่ตาย เช่นนั้นต้องบรรลุนเป็นผู้หยั่งรู้แน่นอน สำหรับการเผยแผ่นิกายใหม่และเป้าหมายของสถานศึกษาก็ยังเป็นผลดี

ในบางแง่มุมมันคือศิษย์ของจอมปราชญ์ที่เรียนวิชาของสถานศึกษาและรับสืบทอดบาตรจีวรของเคอเฮ่าหราน ทว่าโดยแก่นแท้แล้วมันคือผู้สืบทอดของเหลียนเซิง

จวินโมอยู่ไกลถึงทุ่งร้างตะวันตก ศิษย์พี่ใหญ่คุมเซิงปีศาจสุราบัดนี้คนที่รับผิดชอบงานและกำหนดทิศทางของสถานศึกษาคืออวี่เหลียน และมันที่ต่างอยู่ในวิถีมารมานานแล้ว

โปรดย่ำลึ่มวาก่อนที่อวี๋เหลียนจะกลายเป็นประมุขพรรคมาร
นางคือความหวังของเหลียนเชิง

แต่นี่ดูแล้วสถานการณ์เวลานี้ไม่ได้เดินบนเส้นทางของจอมปราษฎ์
แต่เป็นเส้นทางของเหลียนเชิง เหลียนเชิงหากได้รับรู้จะปลาบปลื้มยินดี
จนถึงขั้นเสียสติไหมนะ

แต่ก็ยังมีข้อแตกต่างอยู่บ้าง

ความต่างที่เด่นชัดที่สุดคือหนึ่งเขียวยังไม่ได้เสียสติ มันคิดคำนวณ
อย่างสุขุม วางแผนอย่างเฉียบขาด ไตร่ตรองลึกซึ้งยิ่งกว่าเจ้าอาราม
มันให้ดูโหยวเสียนและเงินซีเป็นทูตไปหาเถาซาน ใช้วิธีการรุนแรงเช่นนี้
ลั้มโต๊ะอาหาร ชักมานั่งต่างเพราะต้องการบีบคั้นให้นิกายเก่าตอบได้

มันเข้าใจเป็นอย่างดีว่าขอเพียงเจ้าอารามไม่เสียสติ เยี่ยชู่จะไม่ตาย
เยี่ยหงอวี่ก็ไม่ต้องทรยศนิกาย นิกายเก่าได้แต่ใช้การสงบสยบเคลื่อนไหว
ควบคุมโลกมนุษย์ให้อยู่ในความสงบ

บทสรุปเช่นนี้ดูเหมือนเท่ากับว่าแผนการของมันเป็นที่น่าเย้ยหยัน
ทว่าไม่มีใครรู้หรือกว่าเดิมที่นี้ก็คือเป้าหมายของสถานการณ์ศึกษา เพราะ
ตอนนี้มันต้องการเวลาเป็นอย่างมาก

หนึ่งเขียวยังพึ่งกำแพงที่ปกคลุมด้วยหิมะมองท้องฟ้าสีเทาหม่น
มองดวงจันทร์ที่ยังไม่ปรากฏให้เห็น คิดในใจว่ายากนักที่อาจารย์
จะชนะศึกในครั้งนี้ แต่ก็ต้องช่วยถ่วงเวลาให้สถานการณ์ศึกษา

โลกมนุษย์ในตอนนี้มีเพียงบุคคลอย่างเจ้าอารามหรือปีศาจสุรา
ที่มีฤทธิ์อย่างแท้จริงเท่านั้นจึงมองเห็นการเปลี่ยนแปลงโดยละเอียด
ของแดนเทพได้ชัดเจน หนึ่งเขียวยังห่างจากขีดขั้นนั้นอีกไกล แต่มัน
มีค่ายกลเมืองจางอันสนับสนุน ดังนั้นมันจึงมองเห็นได้ชัดเจนเช่นกัน
มันรู้ว่าดวงจันทร์กำลังหมองลงอย่างช้าๆ หมองลงอย่างน่าเศร้าใจ

จอมปราชญ์กำลังอ่อนแอลงในการต่อสู้กับเห่าเทียน กาลเวลาดูเหมือนอยู่ข้างนิกายเต๋าซึ่งไม่เป็นผลดีต่อสถานศึกษาเป็นอย่างยิ่ง แต่มันไม่คิดเช่นนั้น ทุกเรื่องที่มันทำล้วนเพื่อให้ได้มาซึ่งเวลา

ต้องมีเวลาอย่างเพียงพอมันจึงจะเตรียมการไปที่ละน้อยเพื่อแก้ปัญหารื่องที่ราบเชิงห้วยได้ จึงรอข่าวดีจากทุ่งร้างตะวันตกได้ จึงรอให้รอยร้าวที่ไม่อาจซ่อมแซมของนิกายเต๋ายายกกว้างขึ้นได้ และเรื่องที่ล้ำคณฺจริง ๆ คือตามกาลเวลาที่ล่วงไปผู้คนที่ศรัทธานิกายใหม่จะมีมากขึ้นเรื่อย ๆ เห่าเทียนก็จะอ่อนแอลงเรื่อย ๆ

ได้รับการสั่งสอนจากจอมปราชญ์ ได้รับบาตรจีวรจากอาจารย์อา ได้รับการชี้แนะจากเหลียนเชิง ได้รับความเมตตาจากชีซานต้าซือ ผูกพุทธในแดนสุขาวดีนับพันปี รวมร่างกับซังซังเดินทางนับหมื่นลี้ มันฝึกเต๋า ฝึกพุทธ ฝึกมาร ไม่มีสิ่งใดที่ฝึกไม่ได้ สำหรับเรื่องศรัทธามันเข้าใจลึกซึ้งจนถึงแก่น ในสายตามันเห่าเทียนไม่ได้สูงส่งอีกต่อไป

เมื่อนานมาแล้วนิกายเต๋าเลือกเห่าเทียนให้แก่มวลมนุษย์ หลังจากนิกายใหม่ปรากฏนิกายเต๋าก็ค่อย ๆ เลื่อมโทรม เห่าเทียนก็อ่อนแอลง ดูเหมือนนี่เป็นการสรุปที่ง่ายเกินไป ทว่าเป็นความจริง

ดังนั้นสำหรับสถานศึกษาและแคว้นต้าถังนิกายใหม่สำคัญอย่างยิ่งหลวง เยี่ยชู่ก็สำคัญอย่างยิ่งหลวง

นิกายใหม่ต้องการเวลาในการเผยแผ่ไปให้กว้างไกล รับสานุศิษย์มาให้มากขึ้น เยี่ยชู่ต้องได้รับตำแหน่งผู้ยังรู้ผู้ก่อตั้งนิกาย ไม่ว่าจะยังมีชีวิตอยู่หรือตายแล้วก็ตาม

เพื่อการนี้หนึ่งเขวียไม่สนใจว่าต้องฆ่าคนเป็นพันเพื่อหนุนหลังเยี่ยชู่และนิกายใหม่ แต่กลับไม่วิจารณ์หรือแทรกแซงใดๆ ต่อการจัดการกับเยี่ยชู่ของนิกายเต๋า

มันมองท้องฟ้าที่หม่นหมอง มองหิมะตกอันห่างไกล แล้วนั่งเงียบ
ไปนาน

มันคิดว่าตนรู้เท่าทันความคิดของเจ้าอารามได้ เพราะถึงอย่างไร
ดวงจันทร์ก็กำลังหมองลง

นิกายเก่าและสถานศึกษาต่างคิดว่ากาลเวลาเป็นประโยชน์ต่อตน
ที่เหลือก็ดูว่าสถานศึกษาและนิกายใหม่รวมพลังกันแล้วทำให้
เข้าเทียบอ่อนแอลงได้ก่อน หรือนางจะชนะอาจารย์ก่อน

มันลงเดิมพันส่วนหน้า เจ้าอารามหากไม่คล้อยตามมันก็เท่ากับ
ลงเดิมพันส่วนหลัง

หนึ่งเขวียมันใจในการเดิมพันครั้งนี้ เพราะในอดีตกาลนิกายเก่า
เลือกเข้าเทียบให้มวลมนุษย์ สุดท้ายกลับฝากความหวังทั้งหมดไว้ที่
เข้าเทียบ ส่วนมันและสถานศึกษาฝากความหวังไว้ที่แคว้นต้าถังที่จะ
รวมแผ่นดินเป็นหนึ่งเดียว รวมถึงเยี่ยชู่และนิกายใหม่ ทั้งหมดล้วนเป็น
ความหวังที่อยู่ในโลกมนุษย์

ความหวังอยู่ในโลกมนุษย์

ความหวังเดิมทีก็ควรอยู่กับมนุษย์อยู่แล้ว

มันมองฟ้าแล้วคิดเช่นนั้น

นอกเมืองหลินคังมีภูเขา บนภูเขาจู่ๆ ก็ปรากฏหอไม้เล็กๆ หลังหนึ่ง
ขึ้นมาตั้งแต่เมื่อครั้งฤดูสารท

พอเข้าเหมันต์เริ่มมีหิมะตก ผู้คนก็เริ่มมาเยือน สำนักศิษย์เข้าเทียบ
นับร้อยนับพันคุกเข่าอยู่บริเวณเนินเขากราบนมัสการหอไม้นั้นไม่หยุด
แน่นอนว่าไม่มีใครกล้าฝ่าแนวป้องกันของทหารม้าอาศรมเทพเข้าไป

จักรพรรดิองค์ใหม่สิ้นพระชนม์ ศาลากระบี่พังทลาย บรรดาขุนนาง

และราษฎรของหนานจิ้นต้องผ่านเรื่องราวมากมายในปีนี้ เห็นอยู่ว่า สงครามกำลังจะระเบิด ใกล้จะต้องสู้รบกับแคว้นที่แข็งแกร่งทางทิศเหนือ อย่างเอาเป็นเอาตาย อาณาประชาราษฎรย่อมรู้สึกกดดันและไม่สบายใจ เป็นธรรมดา ด้วยเหตุนี้หอไม้ที่ล็อกกันว่ามีเทพเขียนสถิตอยู่จึงกลายเป็น ที่เคารพสักการะ

คนสองคนในหอไม้ไม่รู้เรื่องพวกนี้ หรือต่อให้รู้ก็คงไม่สนใจ ด้วยตำแหน่งที่สูงส่งของพวกมันในโลก หากจะบอกว่าเป็นเทพเขียน ที่จริงก็ไม่แน่ว่าเกินเลย

ปีศาจสุราพิงรั้วดื่มสุราอยู่ หิมะบนรั้วถูกแขนเสื้อกวาดร่วง มีบางส่วนที่เประออกเสียง เมื่อรวมตัวกับคราบสุราที่หกเประออกเสียงมัน มาหลายวันก็ส่งกลิ่นสุราแบบแปลกๆ ออกมา

ศิษย์พีใหญ่อยู่ที่ริมผานอกหอไม้ มองทิศตะวันออกอยู่เงียบๆ

หลายวันก่อนนางของครักษัลบส่งข่าวมาจากที่นั่น เป็นข่าวที่ไม่ค่อยดีนัก...แคว้นซ่งอาจเกิดเรื่อง มีคนของนิกายเต่าไปถึงที่นั่นแล้ว

มันอยากไปดูสักหน่อยเพราะเยี่ยซุอยู่ที่นี่ แต่ไม่อาจไปเพราะ ปีศาจสุราอยู่ที่นี่ บางที่ที่จริงแล้วปีศาจสุราก็ควรอยู่ที่นั่นด้วยเช่นกัน แต่ที่ยังดื่มสุราอยู่ที่นี่ก็เป็นเพราะมัน

ไม่อาจไปไหนมาไหนคนเดียว นี่คือเรื่องระหว่างศิษย์พีใหญ่และ ปีศาจสุรา ทั้งคือสัญญาและหลักการที่สำคัญที่สุดระหว่างสถานศึกษา และนิกายเต่า ใครก็ไม่อาจฝ่าฝืน ไม่เช่นนั้นก็เท่ากับสงคราม

มันและปีศาจสุราหากกลับสู่โลกมนุษย์ไม่ได้ บางทีโลกมนุษย์ อาจยังพอมีหวัง

ทั้งคู่ไม่เคลื่อนไหว นี่คือหลักการที่สำคัญที่สุดระหว่างสถานศึกษา และนิกายเต่าในเวลานี้ ปีศาจสุราดื่มสุราอยู่ในหอไม้ แต่สายตากลับ

มองไปทางตะวันออก ส่วนศิษย์พี่ใหญ่ยืนอยู่ริมหน้าต่างมองไปทางนั้น
อยู่ตลอด ทั้งคู่ต่างล่วงรู้ความคิดของอีกฝ่าย ต่างอยากไปแคว้นซ่ง
แต่กลับไม่อาจไป เพราะไม่ว่าใครไปล้วนจะเกิดปัญหา

ไม่อาจไปจากหอไม่จึงได้แต่ดื่มสุราหรือไม่ก็มอมอยู่ไกลๆ อดรู้สึกเบื่อ
มิได้ นานวันเข้าจึงต้องคุยเล่นกันเพื่อฆ่าเวลาอันแสนน่าเบื่อ

"ฆ่าคนไปหลายพัน...หนึ่งเขี่ยมันคุยเก่งจริงๆ จึงได้สนิทคุยกับ
นิกายเต๋า ทำให้พวกคนบนเขาเถาซานต้องอดทนฟัง แต่ว่ามีปัญหา
อย่างหนึ่ง"

ปีศาจสุรายกแขนเสื้อขึ้นเช็ดคราบสุราที่มุมปาก

"ข้าอาจทิ้งเจ้าไว้ที่นี่เพื่อبيبให้ต่ำถึงไม่กล้าทำอะไรบู่มบาม เพราะ
ข้าพบเห็นความเป็นความตายมามาก ไม่มีอะไรในโลกให้เสียตาย
หนึ่งเขี่ยไม่ใช่ข้าหรือคนชายฉื่อ ไม่มีประสบการณ์ของการผ่านกาลเวลา
อันยาวนานและความเป็นความตายนับไม่ถ้วน จะเป็นไปได้อย่างไร
ที่มันไม่มีอะไรในโลกให้เสียตาย หากมันไม่อาจทำให้ผู้คนเชื่อตรงจุดนี้
ก็ไม่อาจคุกคามเจ้าอารามได้"

ศิษย์พี่ใหญ่นิ่งเงียบนึกถึงเหตุการณ์เมื่อหลายปีก่อนที่ภูเขาหลัง
สถานศึกษา มันยืนอยู่ข้างหลังอาจารย์มองเด็กชายผู้รู้แจ้งโดยกำเนิด
ในดวงอัน และนึกถึงคำพูดของอาจารย์ในตอนนั้น

"ศิษย์น้องเล็ก...คือแซกผู้มาเยือน การเป็นแซกในต่างแดน
หลายสิบปีอาจเกิดความรักความผูกพันขึ้นบ้าง แต่หากต่างแดน
ไม่มีเจตนาดีต่อมัน เช่นนั้นความรักความผูกพันก็ย่อมสลายไปโดยง่าย

คนนอกอาจไม่รู้ แต่เจ้าอารามต้องรู้อย่างนี้แน่ เอาเทียนจากโลกมนุษย์
ไปแล้ว ศิษย์น้องเล็กย่อมไม่มีสิ่งใดในโลกให้เสียตายอีกต่อไป เจ้าอาราม
จะไม่กลัวได้อย่างไร"

ปีศาจสุราหนึ่งเงืบบิ่ไปนานก่อนเอ่ยว่า

"ต่อให้เป็นเช่นนั้น ต่อให้มันทำให้ร่างกายเต่าพังสิ่งที่มันพูดได้ แล้วมันจะทำอะไรได้ อย่างมากก็ทำได้แค่ถ่วงเวลา"

"หากถ่วงเวลาได้สักหน่อยก็ยอดเยี่ยมมากแล้ว"

ปีศาจสุราผูกกาสุราไว้ที่เอวดังเดิมแล้วเอ่ยด้วยสีหน้าไม่แยแสว่า

"ถ่วงเวลาไปก็เปลี่ยนแปลงสถานการณ์โดยรวมไม่ได้ สถานการณ์โดยรวมของโลกมนุษย์เป็นที่แน่นอนแล้ว เจ้าน่าจะเข้าใจดีว่าดวงจันทร์กำลังหมองลง กาลเวลาไม่เข้าข้างพวกเจ้าสถานศึกษา นิกรายแต่รอได้ พวกเจ้าเล่ารอได้หรือ หรือจะบอกว่าพวกเจ้าถ่วงเวลาเพื่อหาวิธีฆ่าข้ากับคนขายเนื้อ?"

ศิษย์พี่ใหญ่หันไปมองมันแล้วเอ่ยอย่างสงบนิ่งจริงใจว่า

"จะสังหารท่านและคนขายเนื้อผู้อาวุโสทั้งสองอย่างใรนั้นสถานศึกษามีแผนอยู่แล้ว ศิษย์น้องเล็กถ่วงเวลาแน่นอนว่าเพื่อการอื่น"

ปีศาจสุราพลันสีหน้าเคร่งขรึม จากนั้นก็เลิกคิ้วเพราะเข้าใจแล้ว

"ที่แท้เป็นเยี่ยชู่"

กาลเวลาคือสิ่งที่ล้ำค่าที่สุด ควรใช้เฉพาะกับเรื่องที่ล้ำคญ ปีศาจสุราคิดไปเองว่าในสถานการณ์ปัจจุบันมีเพียงชีวิตของมันและคนขายเนื้อเท่านั้นที่ล้ำคญที่สุด ในเมื่อสถานศึกษาไม่ได้ให้ความสำคัญกับพวกมันสองคน เช่นนั้นก็ต้องให้ความสำคัญกับคนหรือสิ่งอื่นที่เพียงพอให้เปลี่ยนแปลงสถานการณ์ของโลก

ด้วยสติปัญญาของมัน ใช้เวลาไม่นานก็วิเคราะห์ได้ว่าสิ่งนั้นคือนิกรายใหม่รวมถึงเยี่ยชู่

หากโลกมนุษย์ในเวลานี้คือกลหลมหากลั่มที่ยากจะคลี่คลาย ตาหมากที่กำหนดความเป็นความตายบนกระดานอยู่ที่แคว้นซ่ง ซึ่งก็คือ

เยี่ยงู

หนึ่งเขวียเป็นคนเลือดเย็น ถ้ามันแน่ใจว่าตนแก้กลหมากนี้ไม่ได้
ช่วยเม็ดหมากเยี่ยงูเม็ดนี้ไม่ได้ มันต้องทิ้งเยี่ยงูโดยไม่ลังเลแน่นอน
จากนั้นก็หาประโยชน์ให้ได้มากที่สุดจากการนี้

ปีศาจสุรานิ่งเสียบไตร่ตรอง คิดในใจว่าหากตนเป็นหนึ่งในเขวียก็คง
ทำเช่นนี้เหมือนกัน

สถานการณ์สุดซับซ้อน แต่สถานการณ์ที่แคว้นซ่งกลับง่ายดาย
จำนวนยอดฝีมือของนิกายเต๋าและสถานศึกษาต่อให้เด็กน้อยใช้นิ้วนับ
ก็ยังนับได้ถูกต้อง ถ้านิกายเต๋าท่วมเทกำลังทั้งหมดเพื่อสังหารเยี่ยงู
สถานศึกษาก็ไม่มีทางใดที่จะหยุดยั้งได้ เพราะตั้งแต่ต้นเยี่ยงูก็ไม่ได้
เลือกไปจางอันเพื่อรับการคุ้มครองจากสถานศึกษาอยู่แล้ว

"ศิษย์น้องเล็กสนทนากับเจ้าอารามเพราะต้องการให้เยี่ยงู
มีชีวิตรอด"

ศิษย์พี่ใหญ่เอ่ยกับปีศาจสุรา

"มันเชื่อว่าตนเองโน้มน้าวเจ้าอารามได้"

ปีศาจสุรากล่าวว่า

"แล้วเฮ้เทียนเล่า"

ศิษย์พี่ใหญ่มองมันนิ่งพร้อมเอ่ยซ้ำๆ แต่หนักแน่นว่า

"เฮ้เทียน...สามารถไม่มี"

ปีศาจสุรามองตามันแล้วนิ่งเสียบไปนาน ก่อนเอ่ยว่า

"ข้าไม่อาจยอมรับ"

สำหรับสถานศึกษาแน่นอนว่าเฮ้เทียนสามารถไม่มี ต่อให้เป็น
นิกายเต๋าหรือเจ้าอารามเฮ้เทียนก็สามารถไม่มี แต่สำหรับปีศาจสุรา
และคนขายเนื้อเฮ้เทียนไม่อาจไม่มี

หากหนึ่งเขี้ยวโน้มน้าวเจ้าอารามได้ โลกมนุษย์กลับสู่ความสงบ
นิกายใหม่เผยแผ่ เฝ้าเทียนอ่อนแอ ลักวันแดนเทพจะถูกทำลายและ
ถูกแทนที่ด้วยโลกมนุษย์ เชนนั้นมันและคนขายเนื้อจะไปมีชีวิตนิรันดร์
ที่ใด

หลายปีก่อนซังซังไปที่เมืองเล็กๆ ให้สัญญากับมันและคนขายเนื้อ
ในร้านขายเนื้อ ถ้าแม่แต่นางยังตาย สัญญาเหล่านั้นจะยังมีความหมาย
อันใด

"ผู้อาวุโสไม่จำเป็นต้องยอมรับ"

ศิษย์พี่ใหญ่เอ๋ย

"ศิษย์น้องเล็กบอกว่าท่านและผู้อาวุโสคนขายเนื้อถึงอย่างไร
ก็ต้องยอมรับ หากมันโน้มน้าวเจ้าอารามได้ เชนนั้นสิ่งที่โลกมนุษย์
จะทำเป็นอันดับแรกก็คือสังหารพวกท่าน"

ปีศาจสูราารู้สึกว่าสูราวันนี้แรงไปหน่อย ไม่เช่นนั้นเหตุใดจึงรู้สึก
เมานิดๆ มันยิ้มหยัน

"จะฆ่าพวกเราไม่ใช่เรื่องง่าย"

"เผชิญหน้ากับคนทั้งโลก ต่อให้เป็นผู้อาวุโสทั้งสองก็ต้องถอยหนี"

ศิษย์พี่ใหญ่เอ๋ยเสียงเรียบ

"เพราะพวกท่านไม่ใช่อาจารย์ที่คือโลกมนุษย์ และพวกท่าน
ก็ไม่ใช่อาจารย์อาที่แม่เผชิญหน้าคนนับพันนับหมื่นก็กล้าเดินเข้าหา
พวกท่านคงถอยเปิดทาง หรือไม่ก็ซ่อนตัวอยู่หลังต้นไม้ มองดูที่ สุดแล้ว
โลกมนุษย์จะตัดสินใจเช่นไร การทำเช่นนั้นที่จริงก็คือการยอมรับ"

นี่เป็นการตัดสินใจถึงสภาวะจิตเดิมซึ่งออกมาจากปากศิษย์พี่ใหญ่
ผู้ไม่เคยกล่าวเท็จ จึงทำให้มีน้ำหนักรากขึ้น เหมือนมีดเล่มหนาผ่าลง
กลางกระหม่อมปีศาจสูราอย่างแรง

ปีศาจสุราไม่รู้ว่าตนเองเจ็บหรือไม่ รู้เพียงว่าไร้ค่าได้แยัง

"ตั้งนั้นโลกมนุษย์ในเวลานี้จึงกำลังดูว่าเจ้าอาaramจะตัดสินใจเช่นไร"

ศิษย์พี่ใหญ่เอ่ยปิดท้าย

ท้องฟ้าทางตะวันออกเหนือเมืองหลินคังมีเมฆครึ้มปกคลุม ตอนที่เสียงสนทนาในหอไม้เพิ่งหยุดลงก็มีเกล็ดหิมะโปรยลงมาจากชั้นเมฆจากนั้นชั่วพริบตาก็ตกหนักขึ้น

สายตาศิศาจสุรามองทะลุเกล็ดหิมะไปยังเขาเถาซานที่อยู่ห่างไกลนั่งเฝ้าอยู่เป็นนานก่อนเอ่ยว่า

"บางที่...หนึ่งเซวียมันทำสำเร็จแล้วจริงๆ"

ศิษย์พี่ใหญ่มองไปทางทิศใต้ รอยยิ้มปรากฏบนใบหน้า

กลิ่นสุราจางลงตามสายลม เพียงพริบตาก็หายไป

ปีศาจสุราหายไปจากหอไม้ไม่ทิ้งร่องรอยใดๆ ไว้

ครู่ต่อมามันมาถึงเมืองเล็กๆ

มันไม่ได้ไปร้านน้ำชาเพื่อพบสหายที่หลายปีก็ยากพบพานผู้นั้นแต่ตรงไปยังร้านขายเนื้อเพื่อหาสหายที่รู้จักกันมานานนับหมื่นปี นั่งลงอย่างนั่งเฝ้า เฝื่อนานไม่ปรินปาก

คนขายเนื้อเห็นสีหน้ามันเหนื่อยล้า ในดวงตามีฝุ่นละออง มือที่จับมีดปิ้งตอจึงอดกำแน่นมิได้

"เกิดเรื่องอะไร"

ปีศาจสุราตอบว่า

"ไม่รู้ว่าเกิดเรื่องอะไรจึงไม่สบายใจ"

ไม่รู้ว่าโลกมนุษย์กำลังจะเกิดเรื่องอะไร ไม่มีใครรู้ว่าหนึ่งเซวียพูดอะไรไปบ้าง ไม่มีใครรู้ว่าเจ้าอาaramจะตัดสินใจเช่นไร ตั้งแต่ทิศเหนือที่หนาวเย็นจนถึงเกาะหนานไห่ที่อบอุ่น ทุกผู้คนต่างรอคอยอย่างนั่งเฝ้า

วัฏจักรแห่งศรัทธาของมนุษย์บนเวียนเปลี่ยนไปดังสัจธรรม
ไม่ว่าโลกที่หนึ่งเรียวเคยอยู่หรือโลกนี้ล้วนไม่ต่างกัน
ด้วยเหตุนี้มันจึงอยากพูดกับเจ้าอาราม
หรืออีกนัยคือพูดกับโลกทั้งโลก
แต่หนึ่งเรียวคงคาดไม่ถึงว่าอีกฝ่ายจะตัดสินใจเช่นนี้
ไม่ว่าอย่างไรคู่พี่น้องเขี่ยล้วนต้องตาย!
การแตกแยกภายในอาศรมเทพ
การเพี้ยนกายใหม่และการบรรลุนิยามของฟ้าหยังรู้
ความเคารพบูชาในเข้าเทียน
ต่อเรื่องราวทั้งหลาย...
บุคคลอันดับหนึ่งของนิยายตัวในรอบพันปีผู้นี้
กำลังคิดอะไรอยู่กันเน!

ทดลองอ่าน

นิยายกำลังภายใน

ISBN 978-616-06-2651-9

9 786160 626519

ราคา 239 บาท